

ЗПЛУЙСЬ

Ч.П. 1 (350)

СІЧЕНЬ — JANUARY

1987

ГОТУЙСЬ

Журнал пластового новацтва
Видає Головна Пластова Булава

Редагує Колегія

пл. сен. Тоня Горохович, пл. сен. Денис Беднарский

"HOTUYS"

a Ukrainian Monthly Magazine for Children
published by Plast Publishing,
2199 Bloor St., West,
Toronto, Ont., M6S 1N2, Tel.: (416) 769-7855

З друкарні Мирона Баб'юка
1525 Emerson Street
Rochester, N.Y. 14606
Tel.: (716) 458-2133

Адреса Редакції і Адміністрації:
HOTUYS MAGAZINE
2199 Bloor St. West.
Toronto, Ont., M6S 1N2,
Canada Tel.: (416) 769-7855

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА "ГОТУЙСЬ" ВІД СІЧНЯ 1985 р.:

20.00 американських доларів.

Ціна одного прим. — \$2.00

• Ілюстрації в цьому числі: Д. Даревич,
Н. Мудрик-Мриц, Г. Савченко

• На обкладинці: Різдвяна картка мистця П.
Адрусіва.

ЗМІСТ

Сторінка

1. Р. Завадович: Наші гості
2. Сестр. Уля: У Києві золотий гомін...
3. Р. Завадович: Свята ніч
4. За Л. Храпливою: Дивний гість у новаків...
6. Р. Завадович: Ялиночка, ялинка
- І. Савицька: Під ялинкою
7. М. М. Ферстер-Фрайнд: Царенко-Горбуник (казка)
10. Л. Полтава: Зимовий сад
11. Сестр. Леся: Христос родився!
Н. М.: Дід Мороз і новаки
Г. Бойко: Де п'ятий?
12. О. Буцень: Гуля
13. Крутиголівки для мудрої дитинки
14. М. Петрів: Впав сніжок
В. А. Моцарт і Я. Оришкевич: Музична українська абетка
М. Гайворонський: Зима (пісня)
15. Наше листування
16. Хроніка
Галерія „Готуйсь”, Майстеркування

Цьогорічне наше гасло:

„ЗА БАТЬКІВСЬКУ ЗЕМЛЮ”

Творець щедро обдарував Україну
красою і багатством.

НАШІ ГОСТІ

Сипле, сипле сніжок, вистеляє шлях,
Їдуть, їдуть любі гості в хутрах на
санках.

Перший любий гість — то Різдво Святе,
Не питає, що снігами курява мете.

І внесе ялинку, і засвітить свічечки,
Щоб Ісусом утішались браві діточки.

Другий любий гість наш — то це ж
Новий Рік
Підуть діти засівати, як було торік:

Сійся, сійся і родися, жито, наче гай,
А всім вам у цій родині, Боже, щастя
дай!

Третій любий гість наш Хрещення
Христа,
Хрестиками із соломи шибка процвіта.

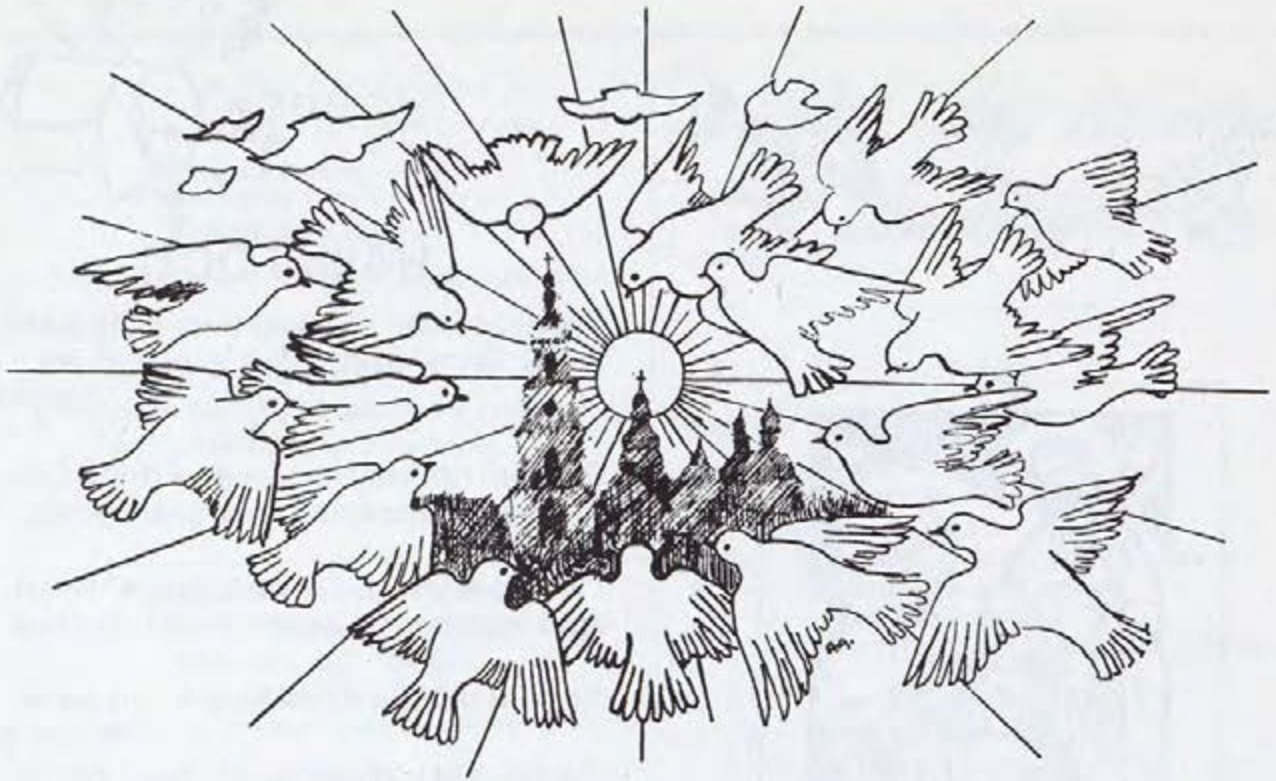
Ой, Мороз, синій ніс, біла борода,
Ходить, ходить попід вікна мила
Коляда.

Заспіваєм гуртом пісню про Христа
І згадаєм рідну хатку, що стоїть пуста
Роман Завадович

РАДІСНЕ ВІТАННЯ І СЕРДЕЧНІ ПОБАЖАННЯ З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ І НОВИМ РОКОМ УСЬОМУ НОВАЦТВУ, ПЛАСТОВИМ ПРОВОДАМ, СЕСТРИЧКАМ І БРАТЧИКАМ, БАТЬКАМ ТА ВЧИТЕЛЯМ.

РЕДАКЦІЯ, АДМІНІСТРАЦІЯ „Готуйсь”
та Дирекція Пластового Видавництва.

У Києві золотий гомін...

Новаки з Роя „Мономаховичі” зібралися на святкові сходини. Їхній братчик Богдан розповів їм казку „Золотий гомін”. Сказав, що її написав визначний поет Павло Тичина. І що в казці описана правдива подія. Не хотів сказати яка то подія, казав, що новаки мають догадатися. Пояснив тільки, що була велика історична подія, радісна, небуденна...

— А що тоді було в Києві? Яка подія? — відізвалися відразу кількох новаків.

— Пише у вірші поет, що над банями церков літало дуже багато голубів. А дзвони з усіх церков дзвонили й дзвонили, вигравали якийсь радісний концерт. Кликали людей на велике свято. А люди поспішали ранками з сіл, хуторів, йшли шляхами, доріжками, стежками на майдан перед собором св. Софії. Не тільки живі люди, але й всі померлі предки встали з могил, щоб принести вдячну жертву Богові в цей святковий день.

— Братчику, а яка ж це була подія, це велике свято? Я дуже хочу знати! — запитав Петрусь, хлопчик, що недавно приїхав з України. — Нас цього в школі у Львові не вчили.

— Хто вміє відповісти Петрусеві? — звернувся братчик до новаків.

— Я знаю, я догадуюся! — витягаючи високо руку, сказав Борис. — Нам в школі розповідав наш учитель минулої суботи. Це було **Свято 22 Січня 1918 року**, коли Україна проголосила свою державу, стала знову вільною. Люди так раділи, що не чули, що хтось до них говорив. Поспішали до св. Софії, щоб подякувати Богові за волю. А ти, Петре, знаєш — чому вас не вчили? Комуністи ж закривають перед учнями правдиву історію.

— А я знаю, що апостол св. Андрій Первозванний також устав з могили приплив до Києва і сказав: „Благословенні будьте гори і ти ріко мутная!... Я прочитав про цей вірш у старому „Готуйсь”. Так справді написано, — про-

мовив Андрій, любитель книжок і добрий учень у обох — українській і державній школах.

— А може, Андрію, скажеш нам ще й те, що було після того, як Апостол Андрій поблагословив гори і Дніпро, як-що ти запам'ятав те і зрозумів усі слова, — звернувся до новака братчик.

— Я запам'ятав, що гори зазеленіли, засміялись... А Дніпрова вода з мутної стала блакитною. Мені бабуся сказала, що значить „мутная” — це каламутна вода.

— А решту я вже прочитаю з цього „Готуйсь”, про який згадує Андрій, — озвався братчик Богдан. — Вночі над Дніпром з'явився і сам Бог. Всевишній ходив небесними полями-хмарами й кидав у людські серця музику й проміння. А люди від того ставали добрими і люблячими Бога й Україну. Золотий гомін полинув у Всесвіт. Сьогодні він долинув і до нас, бо ми ж

згадуємо цю подію також. Новаки! Хай і у Ваші добрі дитячі серця впадуть зерна цієї чистої й гарної музики від Бога, що їх сіяв Всевишній разом із гомоном дзвонів Лаври і Софії того Великого дня 22 Січня 1918 року.

Братчик Богдан закінчив пояснювати казку. Новаки заспівали „Ми ростем, ми надія народу” — пісню, що її навчилися недавно співати, дякували братчикові за розповідь.

Сестричка Уля

Запитання:

1. Про яку подію розповідає поет Павло Тичина у поезії „Золотий гомін”?
2. Що люди бачили над банями церков? Чому дзвонили дзвони в усіх церквах?
3. Звідки йшли люди до Києва? Де люди збиралися? Чого?
4. Яке це свято було 22 Січня 1918 року?
5. Чому поет написав, що навіть мертві предки встали з могил на це свято?
6. Що поет написав про апостола Андрія Первозванного?
7. А чому з'явився над Дніпром Бог? Що Бог сіяв у людські серця?
8. А куди полинув гомін (голос) дзвонів з Києва?
9. Як закінчилися сходи новаків?

СВЯТА НІЧ

Скінчився день. Вже сонце спить
На небі зірка мерехтить,
Під снігом гнуться віти —
У кожному домі попри шлях
Стоять ялинки у свічках
І колядують діти.
Найкраще свято з свят усіх —
Різдво! Лунає срібний сміх,
Видзвонює колядка —
У сяйві синіх, жовтих свіч
Стоїть свята Різдвяна Ніч
Над яслами Дитятка.

Р. Завадович

ДИВНИЙ ГІСТЬ У НОВАКІВ

(Новаки стоять у домівці колом, кожний рій спільно; коло відкрите тільки з при дверях).

Братчик:

Вітаю вас „Лицарі Святослава!” Ми зібралися сьогодні, щоб привітати великого й небувалого гостя.

Перший рій:

По гнізді рознеслась вість:
Йде до нас великий гість!
Ми прийшли з усіх сторін.
Братчику, скажіть, хто він?

Братчик:

Це таємниця! Загадка, а ви ж нераз розгадували загадки, розгадаєте певно і цю.

Другий рій:

Гості в нас були великі:
Славні воїни, владики,
Пластові були Старшини,
Хто нам буде гостем нині?

Братчик:

Кожний хай мене про щось запитає, а я відповідатиму. По тих питаннях і відповідях дійдете до розгадки.

1 Новак:

Чи наш гість молодий чи старий?

Братчик:

Він старий, старий, як небо над нами, як лани збіжжя в Україні. Але він став тим, чим є тепер тільки 68 років тому.

2 Новак:

А хто його проголосив?

Братчик:

Українська Центральна Рада в Києві?

3 Новак:

То він з України?

Братчик:

О так! Він з України!

4 Новак:

А давно він приїхав сюди?

Братчик:

Приїжджає кожного разу, коли поселяється в новій країні хоч один українець. А це триває вже близько сто років.

5 Новак:

А як це було, що він один міг прибувати сюди з кожним українцем?

Братчик:

Бо він був і є в серці кожного українця.

6 Новак:

Хто ж він — чи лицар, чи славний провідник війська, він поет?

Братчик:

Ні, він не вояк. Та багато наших вояків і їхніх провідників присягали йому вірність, що не опустять його, боронили його завзято, щоб не попав у руки ворогів.

7 Новак:

А може він поет? Може письменник, чи він президент?

8 Новак:

Братчику, а чи він людина?

Братчик:

Ні, він не людина, але йому належить така пошана, як найславнішим людям!

9 Новак:

А з чого він зроблений, якого він кольору?

Братчик:

Він з тканини, але насправді витканий з мрій мільйонів українців. А колір його подвійний: одна частина така, як новацька хустина,..

Перший Рій:

Знаємо,знаємо! А друга синя!

Другий Рій:

Жовтий внизу, а горою він синій!

Третій рій:

Ми вгадали, вгадали — це прапор України!

Перший Рій:

Знаємо ми, і небо і збіжжя лани
3 давніх часів в Україні були.

1 Новак:

Рада зібралась у Києві раз
І порішила: цей прапор для нас!

2 Новак:

Над Україною він лопотів,
Були ж бо вільними Київ і Львів.

3 Новак:

3 нами поїде усюди наш стяг.

4 Новак:

Всі його носимо ми у серцях.

5 Новак:

Він ішов з військом хоробрим у бій,
В лавах найперших у битві важкій.

6 Новак:

Йому поети склали пісні.

7 Новак:

На струнко стаємо, як рідний наш стяг
Здіймається вгору по щоглі, мов птах.

8 Новак:

Новацька хустина — це прапора пів,
А прапор увесь — у серцях новаків!

Братчик:

А я ще додам:

Він тканий з любови, він шитий з надій,
Що жити ще нам в Україні вільній.

*(Відчиняються двері, хорунжі вносять
УКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ПРА-
ПОР на держаку, стають з ним посередині
кола)*

Братчик:

Увага, новаки! Струнко! Привітаймо
наш національний прапор новацьким
привітом тричі: „Готуйсь!”

Всі новаки:

Готуйсь! Готуйсь! Готуйсь!

Перший Рій:

Ми зійшлися, весь наш рій,
У домівці пластовій.
Нині радість новакам:
Рідний прапор має нам.

Другий Рій:

Ми довкола біля нього,
Так рука біля руки:
У новацтві кожен друг,
Тож не розірветься круг. (Беруться за
руки)

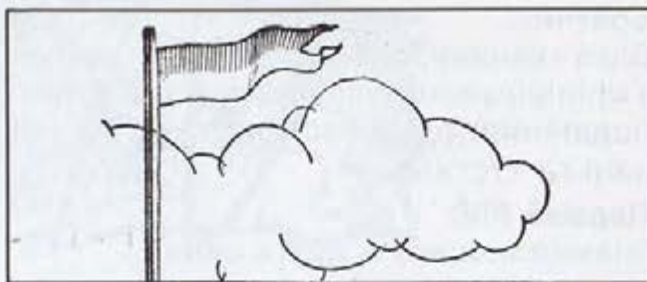
Третій Рій:

Гості в нас були великі:
Пластуни, борці, владики,
Прапор цей для всіх один:
України кожен син.

Всі Новаки:

Прапор цей візьмем в серцях
На новацький добрий шлях,
На цей прапор наш обіт,
Ми складемо за кілька літ,
Пластова відважна лава.
Прапорові Слава! Слава!
(Новаки гукають: „Слава!“)

(Новаки стоять на струнко, тоді, коли хорунжі під звуки пісні /дати платівку чи касету з цією піснею, щоб новакам було легше співати/ відносять прапор з кімнати).

Запитання:

1. Яким способом мали новаки на гніздових сходинах дізнатися про те — хто є той дивний гість, що мав загостити до них на сходинах одного року в січні?
2. Хто ставив братчикові питання? Які були ці питання?
3. Як привітали гостя новаки?
4. Що говорили у своїх привітах рої, а що потім усі новаки?

ЯЛИНОЧКА, ЯЛИНКА

Ялиночка, ялинка
У блисках, у свічках! —
І серце у Галинки
Тріпочеться, мов птах.
На вітці Ангел Божий
З зорею над чолом
Стоїть мов на сторожі,
Пильнує перед злом.
Під гілками ялинки
В убогій курені
Лежить Ісус-Дитинка
В дитячій тихій сні.
Над Ним кохана Мама
Схиляється клячить,
Вкриває пеленками
І слухає чи спить.
Між вітами ялинки
Прикраси мерехтять.
...А за вікном сніжинки
Униз летять-летять...

Роман Завадович

Запитання:

1. Що робить Ангел на ялинці?
2. Що робить Мати Божя?
3. А що діється за вікном?

ПІД ЯЛИНКОЮ

Різдво, і гомоном перлистим
Колядки звуки гомонять.
Ялиночки вогні іскристі
Палають, світяться, горять

Тож обступім кругом ялинку
Хай світло зірки на верху
З'єднає нас в одну родину
Люблячу, щирю і міцну!

Світи, ялиночко, між нами!
Любов'ю, радістю палай!
А звук колядки небесами
Чей полетить у рідний край!

Іванна Савицька

Запитання:

1. Що співають діти біля ялинки?
2. Чому поетка каже, що звуки колядки перлисті, а вогні іскристі?
3. Чи справді світло зірки на верху ялинки може об'єднати всіх в одну родину? Як це пояснити?
4. Куди, вірить поетка, полетять звуки колядки? Як це розуміти?

ЦАРЕНКО — ГОРБУНИК (Казка)

Був раз цар, що мав трьох синів. Із них два старші були гарні, високі. А наймолодшому злюща відьма вклала в колиску страшний дар — на спину горб. Його царенко мусів носити ціле життя.

Горбуник завжди споглядав на світ сумно-сумно. Він бачив, що ним помітують старші брати — він ніколи не їхав конем разом з ними, не ходив на лови, а на пирах і забавах у царських палатах завжди уникав людей, ховався.

Люди думали, що в царя є два сини.

Коли сини доросли, цар покликав їх до себе й сказав:

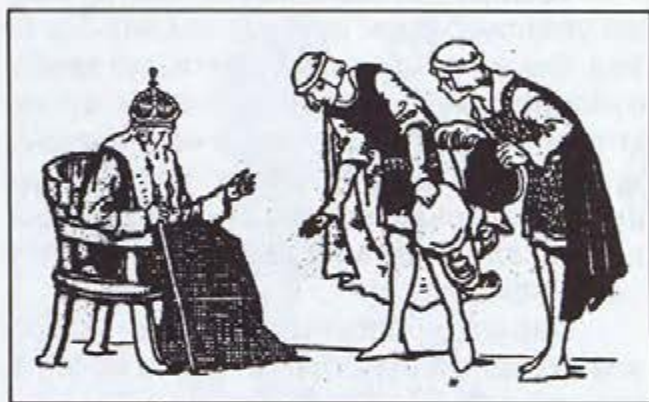
— Ви знаєте, який звичай є в нашій країні? Не найстарший буде королем по мені (як це є в наших сусідів), але той, кого вибере собі нарід. Я вже довго не поживу. Тож мусите підготувитися до того, щоб могли бути королем. Один з вас буде на престолі, а другий помагатиме йому.

Про царенка-Горбуника батько й не думав. Обидва сини прийняли батькові слова, але не так, як батько хотів їх навчити. Кожний з них старався потайки з'єднати собі нарід. Старший думав:

— Чим жеж можна з'єднати собі людей, як не грішми? Накажу на золотих

грошах вибити моє ім'я. Вберуся в коштовні шати, візьму льокаю, щоб роздавав гроші, він буде йти за мною три кроки, а за ним з мішком на плечах буде йти інший сильний слуга, даватиме льокаєві гроші, а цей передаватиме людям.

Царенки почали готувитися до виконання обов'язків короля. Вирушив найстарший царенко в дорогу. Коли його поздоровляли, кивав злегка головою, а в руках крутив срібну паличку.

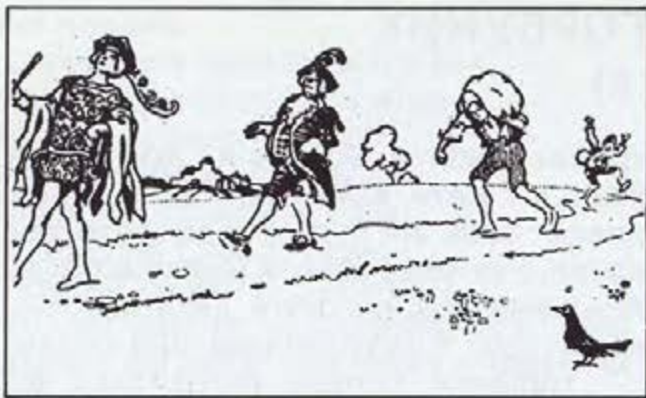

А його льокай із задертим носом, в рукавичках з оленячої шкіри, щоб не доторкатися голими руками до якогось бідного чоловіка йшов три кроки за ним. Коли зустрічав людей, витягав з мішка золотий дукат і подавав мовчки зустрічим. Люди не встигали навіть подякувати, бо царенко поспішав.

— Натомився я тим тягарем, — говорив сам до себе носильник. Самі поїхали каретою, а мене лишили, навіть одного дуката не залишилося для мене, — вивертаючи мішок на всі боки, муркотів під носом слуга.

Другий царенко не дармував. Він ще за життя батька випросив був дозвіл, хоч один день поводитися так, як цар. Він думав собі:

— Чого ж бажають люди більше, як не цього — щоб на своєму становищі

вийти хоч на один ступінь вище?!

Тому велів у цей день кожного урядовця підвищити на один ступінь. А для себе видумав назву надміністра.

Та царенко помилився, коли думав, що урядовці були цим вдоволені. Багато з них не вміли того робити, що треба було, інші, які жили спокійно, тепер захотіли йти ще вище, стали честилюбні, добивалися вищих посад. Не мав царенко не тільки вдячності від обдарованих, але, навпаки, всі чекали його скорої смерті.

Царенко-Горбуник ледве знав про все це, що робили брати. Ніхто його не потребував, не цікавився ним. Він блукав цілими днями без мети. Одягнений був у звичайну одіж, але брав з собою стільки грошей, щоб прожити самому і допомогти в пот'ребі іншому. Заходив часто до простих людей, ночував у них, розпитував їх про їхнє життя, працю. Коли дитинка плакала, потішав її, гладив, помагав багатьом нести клунки в дорозі. Не було випадку, щоб хтось сміявся з його каліцтва.

— Яка ж це добра, яка лагідна людина! Бог його нагородив цією добротою за те його каліцтво, — говорили люди, дивлячись на Горбуника.

Горбуник зовсім не переймався тим, що не йому бути царем. Боліло тільки те його, що з ним не хотіли ставати на розмову дівчата. Одна тільки була така, що при зустрічі почала з ним розмову:

— Такий гарний світ! — почав Горбуник. — А чомусь люди в ньому інші. Я багато не прошу в Бога. Хотів би прихильності від людей. Люблю людям допомагати, це моя єдина радість, коли бачу, що вони прихильні до мене.

Так вперше Горбуник заговорив про себе. Дівчина слухала мовчки й Горбуник відчув як її рука ніжно погладила його горб на спині. А люди — всі вони були прихильні до каліки, при зустрічах поздоровляли його з пошаною і любов'ю.

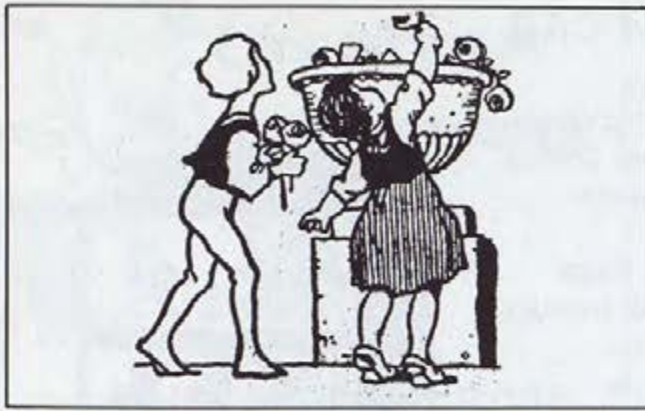

Помер старий цар і його похоронили. Обидва брати не бажали собі, щоб Горбуник не кандидував, хоч він відпрошувався від того. Вони були певні що вони будуть обрані.

Заля мала двоє дверей. Одними входили виборці, переходили попри три урни, кидали в них виборчі картки й мовчки виходили другими дверима.

Двірська прислуга сиділа довкола попід стіни та приглядалася виборчій параді, а за стіною грала музика.

Та як же чудувалися дворянки, коли найчастіше спинювалися виборці при урні Горбуника. В урнах старших братів було небагато карток. Брала участь у параді виборів також і діти, хоч вони не кидали карток. Зате кожна дитина несла у руках рожу й клала її біля урни царенка Горбуника. Як воно

сталося, що нарід пізнав чужинця, що так часто заходив до них, і при виборах однодушно голосували на нього — це лишилося невияснене.

Ще того самого дня нарід вітав його як царя:

— Слава нашому любому цареві! — голосно вигукували.

Горбуник засів на престолі й правив державою мудро й людяно. Однак почувався самотнім. Аж одного дня вдягнув свій старий кафтан і пішов на узлісся, де колись зустрічався був з незнайомою дівчиною. Бажав її зустрінути знову. Не знав ні імені дівчини, ні адреси. За ним ніхто не шукав. А повернутися мусів. Тож узяв шматок кременя і вирив ним на скелі такі слова:

В каменя питаю я:

Де є дівчина моя,
Що мала рученьки обі м'ягкі
І такі добрі й ніжні такі?

Прийшла на те місце дівчина і прочитала ці слова. Не думала, що вони звернені до неї. Одне знала, що ніхто до неї ніколи не говорив так приязно, як той бідний чужинець, про якого вона завжди думала. Дівчина була сиротою. Вона очистила шматок землі і прутиком на ній написала:

Пишу тут на землі:
Цей, що явився мені
Як чужинець — пішов
І пропав десь в чужині.

Вона подумала собі: „Вітер замете ці рядки!...”

Але вітру не було й найменшого леготу, не впав ні один листок з дерева, ні одна пташка не перелітала над написом. Вийшла дівчина сама в ліс, щоб стерти те, що написала. І, о Боже! На узліссі стояв цар і вони пізнали один одного...

А що це казка, — то знаєте як вона кінчиться. Тільки одне хочу сказати. По весіллі цар-Горбуник не мав уже горба. Не сталося чудо, ні! Доброта його дружини — молодої цариці, не бачила горба. Щоранку вона говорила до царя з приязною усмішкою:

— Я не бачу ніякого горба! Бачу тільки твої добрі очі, усмішку й твою любов до людей. А це щастя мати такого товариша в житті, такого провідника в народі.

Скорочено за Марією Ферстер-Фрайнд
(переклад А. Лотоцького)

Запитання:

1. Які характери були трьох синів одного царя?
2. Як царенки готовилися до свого царювання після смерті їхнього батька? Як готовилися два старші сини, а як наймолодший?
3. Кого зустрів царенко-Горбуник під час мандрівки і що він вперше говорив зустрічній людині?
4. Як відбулося голосування на короля після смерті батька?
5. Чому найбільше голосів дістав царенко-Горбуник?
6. Як він відшукав дівчину-сироту, з якою познайомився був під час мандрівок?
7. Чому по весіллі Горбуника його горба не бачила більше молода цариця?

ЗИМОВИЙ САД

У саду, у саду
Грає вітер на дуду,
Ще й у свищик свище
Лютий морозище!

У холодному саду
Я сьогодні не знайду
Ані комашинки,
Ані комаринки.

Всі комахи — у землі
Під корою на ріллі,
Полягали спати,
Зиму переждати.

Хай собі у саду
Грає вітер на дуду,
Хай у свищик свище
Лютий морозище.

Леонід Полтава

ЛИСТ ДО БАБУСИ

Бабусю кохана, бабусю єдина!
Цей лист посилаю до нас в Україну
З-за синього моря, з далекого світу —
Прийміть цей листочок із щирим
привітом!

Бабусю рідненька, хоч вас я не знаю,
Та ваш образочок над ліжечком маю,
Торік я дістала його від матусі,
До нього увечорі й вранці молюся.

На ньому Пречиста й Ісусик маленький
Голівкою Він притулився до Неньки —
Це ваш образочок до серця тулю,
За вас я молюся, бо вас я люблю.

М.М.

Запитання:

1. Чому дівчинка примістила іконку від бабусі з України, що їй дала мама, на стіні біля ліжечка свого?
2. За кого вона молиться до Пречистої і Ісусика?
3. Чи всі діти повинні молитися за своїх бабусь?

ХАЛСОНОС

ЛОДЗЬСЬКО

Сторінки пластових малят

ХРИСТОС РОДИВСЯ!

Надворі темніє,
Сніг густий паде,
Стежкою в завії
Хтось до нас іде.

Двері відчинились,
Блиснула зізда!
Новаки це милі!
З ними — коляда.

Що лежить на сні
В яслах Божий Син,
Мир дасть Україні,
Іроду загин!

Ця сама колядка
Той святковий спів,
Що в отроків княжих
В джурів, козаків.

Ту саму колядку,
Почерез віки,
Принесли нам в хату
Нині новаки!

Сестричка Леся

ДІД МОРОЗ І НОВАКИ

Сніг блискучий, сніг біленький
Дід Мороз приніс сивенький,
Він злякати хоче нас
В зимовий холодний час.

Гей, мерщій берім санчата
І ходімо погуляти!
Не злякаєш, діду нас
В зимовий холодний час!

Куль зі снігу маєм много
Полякаймо трішки його!
Дід зі страху аж присів —
Не злякає новаків!

Н.М.

ДЕ П'ЯТИЙ?

Мне хустиночку в руці,
Гірко плаче Віра:

— В мене п'ять було стільців,
А тепер чотири.

Взявся братик рахувать:
— Раз, два, три, чотири, п'ять!
Віро, плакати облиш:
Ти ж на п'ятому сидиш!

Грицько Бойко

Гуля

От і зима прийшла. Випав сніг. Розчистили хлопці у дворі майданчик від снігу, залили водою — замерзла вона. Добра ковзанка вийшла!

Саме Юркові ковзани батько приніс — гарні такі, блискучі. Прикрутив Юрко їх швиденько до черевиків, і до ковзанки.

А у дворі вже дітей повно-повнісінько. Хто на ковзанах ковзається, а хто просто так стоїть. Радий Юрко, що в нього нові ковзани. Та тільки ступив на лід — зразу і впав: ноги роз'їхались.

Сміються з нього дівчата:

— Дивіться, Юрко на руках ковзається!

Прикро стало Юркові, що не вмів він ковзатися. Підвівся неквапливо, обтрусив сніг і знову поїхав — і знову гепнув. Та так невдало, що добру гулю на лобі набив. І таку болючу!

А дівчата бачать, що він от-от заплаче, і ще дужче регочуться.

Під'їхав до Юрка третоклясник Миколка.

— Ого, яку набив! — сміється. — Це перша?

Насупився Юрко, мовчить. Кому ж приємно, коли з тебе глузують? Навіть додому вирішив іти. А Миколка каже:

— То нічого, у мене теж є. Дивись! І він зсунув шапку на потилицю. На його лобі красувалася здоровенна гуля. Куди Юрковій гулі до неї!

— А тобі не болить? — тихо спитав Юрко.

— От іще! — весело пхикнув Миколка, поправляючи шапку.

Юрко поторкав свою гулю, і здалося йому, що вона вже й не така велика, навіть боліти стала менше.

Він нахилився, зав'язав міцніше шнурок на черевіку і знову ступив на лід.

Чомусь і дівчата припинили, перестали сміятися з нього. І хоч у цей день Юрко ще не один раз падав, вони навіть похвалили його.

Так чи не так?

Олег Буцень

Крутиголівки для мудрої дитинки

КРУТИГОЛІВКИ ДЛЯ МУДРОЇ ДИТИНКИ

Дорогі Любителі крутиголівок!

Христос Раждається! — вітаємо Вас з Різдвом і Новим Роком та Йорданом! Пришов до нас ще один рік, яким зближаємося до величного Ювілею 1000-річчя Християнства в Україні. Чи Ви знаєте — чому цей Ювілей такий величний? Тому й наші крутиголівки будуть перевіркою Вашої готовності до його святкувань. Ми щасливі, що живемо тепер й готуємося до цього надзвичайного свята. Подаємо 4 запитання, що відносяться до матеріялів про 1000-річчя. Вони є в „Готуйсь” — 1 до 10 числа включно з 1986 року. Подано кількість пунктів за вичерпні й правильні відповіді. І з цим проголошуємо змагання — індивідуальні та ройові. Пункти числитимемо роям в той спосіб, що виграватимуть ті рої, в яких його члени здобули найбільшу кількість пунктів. Відповіді братимемо до уваги тільки ті, що їх одержить Редакція „Готуйсь” до кінця лютого цього року.

I.

1. Подайте числа „Готуйсь” і назву матеріялів, в яких є мова про підготовку до Ювілею 1000-річчя. Пунктів 8.

2. В якому числі „Готуйсь” були знімки й розповіді про різні церкви в Україні (дерев'яні й муровані), про зруйновані церкви, опишіть які частини є у церквах, як різняться українські церкви, опишіть які частини є у церквах, як різняться українські церкви від московських. Пунктів 12.

3. Про які славні церкви, що їх будували й відбудовували наші князі й гетьмани, була мова в „Готуйсь” (у поданих числах). Пунктів 12.

4. Поясніть що це за картинка. Які написи на ній бракують? Пунктів 10.

II.

1. Який дотепний смішний віршик був у одному з чисел „Готуйсь” (1 до 10) що діти його дуже легко вивчають у садочках? Малята дуже люблять його розповідати. Пунктів 2.

2. „Пригоди Леся” — це дуже цікаві пригоди. Прочитайте їх, доповніть рисунки словами й надішліть Пластовим Малятам.

Чекаємо, дуже чекаємо, на відповіді, щоб довідатися як Ви готуєтеся до Ювілею 1000-річчя.

Пригоди Леся

На Різдво прийшли до .
При колагувати.
Кожний нав приплати ,
як у того .
Попереду став,
у трилав.
А у снігах пейсатий.
Проситься також до .
За шмурку трилає,
 лекає, брикає.
Ось і перелхатий
 лізуть теж до хати.
Тось все дрожить,
Бороду скуче із клопів.

Всі до розп'яти,
з утіхи плеще в .
Видоплавив вже палідну,
Калагу, на Лідну.
 від усіх зібрав.
 аж даб.
 дала 0000 десет.
А як підійшов до .
Він аж даб.
Що від раз дістав
Тог ці лав ховати,
Щоб на наскладати.
Та що йому по !
Хולי треба поєн!

ВПАВ СНІЖОК

Впав сніжок! Впав сніжок!
Гей же, хлопці, до санок!
Хто змерзлюх, — той хай трясеться,
Хто козак — нехай сміється!
Гей же разом на горбок,
Гей же, хлопці, до санок!

Впав сніжок! Впав сніжок!
Гей, дівчатка, до санок!
Вітер, що сердито дує,
Не страшний нам, — він гартує,
Дасть рум'янці, мов квітки,
Гей, дівчатка, на санки!

Гей же, разом! Раз, два, три!
Розступіться всі вітри.
Дармо, вітре, дармо гониш,
Нас не спиниш, не здогониш,
Бо з'їжджаємо з гори!
Гей же, разом! Раз, два, три!
Мирослав Петрів

ЗИМА

Звільна *М. Гайворонський*

Ось, у нас зи- ма нас-та-ла, сні-гом все по-
за-мі-та-ла... сні-гом-все по-за-мі- та- ла

Гей, у нас зима настала,
Снігом все позамітала (2 р.)

Весь ставочок костеніє,
Де не глянь — льодом біліє.

Вітер виє, не вгаває,
Білу куряву здимає...

Гей, усюди снігу гори —
Шумлять ліси — гудуть бори.

Звір ховається, не ходить —
Що ж наш бідний зайчик зробить?

В.В.

МУЗИЧНА УКРАЇНСЬКА АБЕТКА

Музика: В.А. Моцарт
Лібретто: Я. Оришкевич

А Б В Г Г Д Е Є Ж З И І Й
К Л М Н О П Р С Т У Ф Х
Ц І Ч І Ш І Щ Ю І Я І Ъ
м'який знак

НАШЕ листування

Дорогий Готуйсь! Цього року наш Рій перший раз поїхав до табору. Табір називався „Золоті Ворота”, а наш Рій „Лицарські пташенята”. У таборі ми мали вогники, прорух, спорт, купіль, роїові заняття, заняття в ланках, ігри та забави. Нам табір дуже подобався, ми всі хочемо другого року їхати до табору.

Рій „Барвінок”, Торонто
* * *

Ми пекли тістечка. А потім слухали платівок. Я нині замітала підлогу. А потім декорувала наші тістечка.

Новачка Яра Якимів, (7 років), Торонто
* * *

Рій „Барвінок” з Торонта сьогодні напек багато тістечок. Ми їх дамо всім новачкам у домівці.

Юля Барияк (7 р.)
* * *

Ми нині напекли тістечок і будемо роздавати всім новачкам. Так хочемо робити, як Добродушок.

Новачка Меланія Євтушенко (7 р.)
* * *

Рій „Барвінок” нині пік тістечка, бо ми робимо вмілість „Добродушок”.

* * *

Дорогий Готуйсь! Пишу Тобі, що мені подобався табір. Нам в ньому було дуже добре. Ми бавилися в ігри й мали вогники.

Новачка Ляриса Хміль (8 р.)
* * *

Я була у таборі. І найбільше мені подобалося, коли Комендантка казала казки перед ватрою. А вони були цікаві.

Яра Якимів (8 р.) Торонто
* * *

Мені подобалося бути в таборі, бо ми могли плавати.

Новачка Наталка

„Декоруємо тістечка” — сидять з-ліва: Ждана Комарницька, Аріяна Гіц, Ліда Пагута і Лариса Хміль

„Декоруємо тістечка” — сидять з-ліва: Юля Барияк, Яра Якимів, Ліда Пагута, Лариса Хміль, Меланія Євтушенко і Ждана Комарницька

„Закінчили роботу!” — Юля Барияк, Яра Якимів, Аріяна Гіль, Ліда Пагута, Меланія Євтушенко і Ждана Комарницька

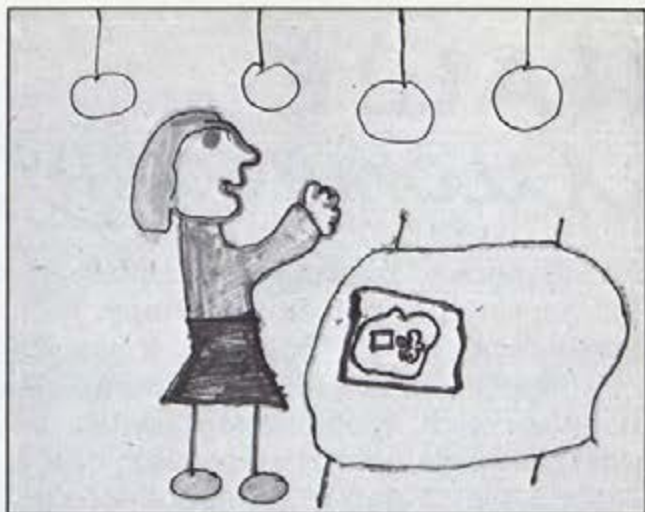

ХРОНІКА

Новацький табір Станиці Едмонтон називався „Чари лісів”. Про цей табір було багато дописів у грудневому числі. Тепер містимо опис і фотографії з вогника, що відбувся на закінчення табору. На вогнику була сценка „Обжинки”. Її написала сестричка Леся Храплива-Щур. На знімку зліва косарі, посередині Княгиня (Леся Сенков), зправа — господар і господиня. Господиня тримає хліб і сіль, щоб привітати косарів. Вінок на землі символізував нашу працю у таборі. Усі новачки й новачки уквітчали його під час вогника.
пл. сен. Галя Котович — комендантка

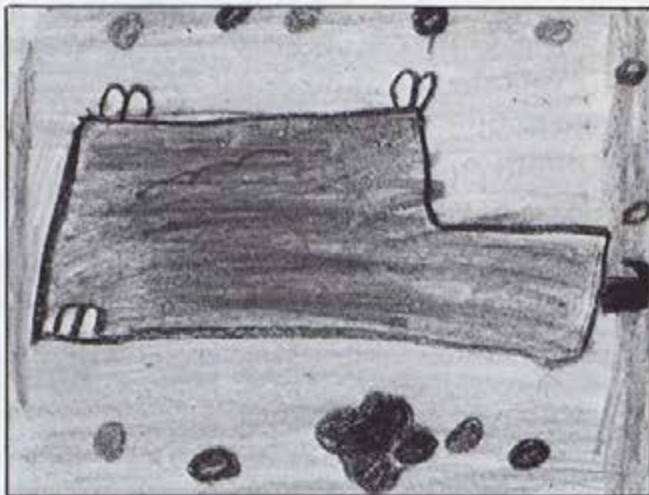
Представники з чотирьох роїв: з-ліва Олександр Лукомський—Водяник, Петрик Алилуя—Лісовик, Лариса Стриковська—Лісова Мавка, Воля Базюк—Русалка

„Печемо тістечка” — малюнок невідомої новачки з Торонта

Одяг на показ моди — малюнок Тамари Фонтани, Новий Сокіл, Боффало

Басейн Оселі „Пластова Січ”, Торонто, — малюнок Наталки Котович (8 р.)

ГАЛЕРІЯ ГОТУЙСЬ

Дорогі Любителі Галерії „Готуйсь“! Дякуємо всім таборовикам, що не забули надіслати свої малюнки й рисунки до Галерії Вашого журналу. Зокрема дякуємо таборовикам з Едмонтону, що були у таборі „Чари лісів“, з Торонта, які назвали свій табір „Космос“, а гаслом їхнім було „Через трудно до зір“, таборовичкам з „Чарівного города гарбуза“, та з табору новачок Торонта „На славу! Золоті Ворота“. Сподіваємося, що й інші табори мають свої хроніки та ілюстрації до них. Присилайте, чекаємо!

Редакція

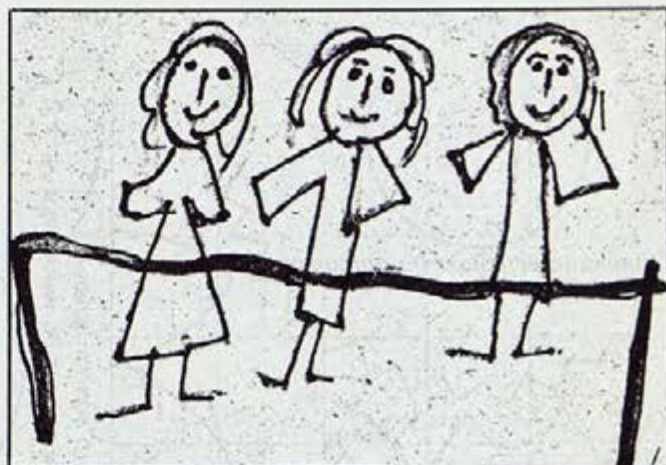
Дівчинка — малюнок-вигинанка Лариси Хміль (8 р.), Торонто

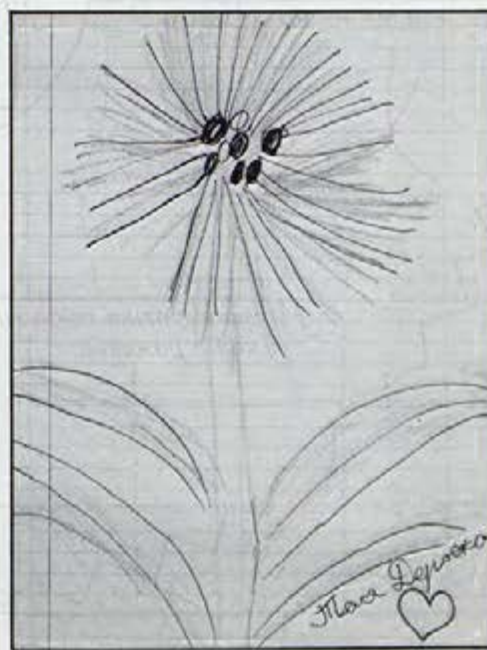
Новачка в однострої — малюнок-вигинанка Мелані Євтушенко (7 р.), Торонто

„Тістечка готові!“ — малюнок Мелані Євтушенко (7 р.), Торонто

„Чекаємо на наказ!“ — малюнок невідомої новачки з Роя „Барвінок“, Торонто

„Самітна квітка“ — малюнок Тасі Держко, Торонто

Ціна \$2.00

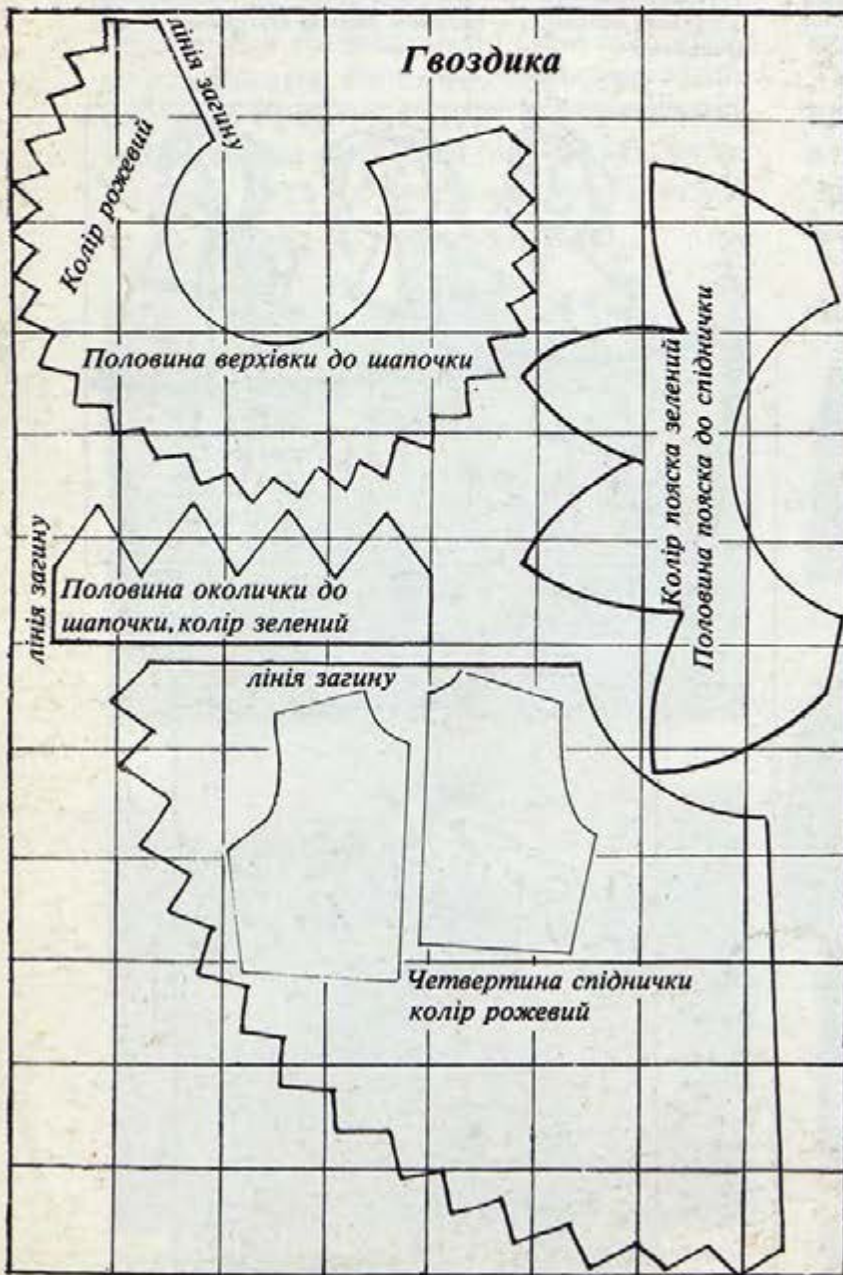

ЯК ЗРОБИТИ

СУКЕНКУ КВІТКИ ГВОЗДИКИ

Потрібно: рожевої накрохмаленої матерії (приблизно 1 1/2 метра) на станик і на спідничку, малий клаптик зеленого; (можна зробити сукенку також з морщеного паперу); голки й ниток рожевого та зеленого кольору; для сукенки з паперу можна вживати клей.

Як зробити? Виміряти довжину спіднички, станичка, обвід голови. Відповідно до вимірів докладно й старанно нарисувати окремі частини одягу. Уважати на те, щоб матеріал на спідничку був складений подвійно два рази, бо рисунок показує тільки четверту частину спіднички. Станичок має мати дві частини передні і дві частини задні. На верхівці до шапочки пришити зелену околичку (обвідку на голівці).

Половина переда
станика
Половина
спинки
станика

Колір станика
рожевий

